

Последната спирка на Ханс Кристиан Андерсен е Видин. Тук той не просто преминава покрай града, а получава и възможността да слезе на пристанището и да се наслади на обстановката. Това обаче не става безпроблемно:

„Пред нас се издигаше Видин, най-здравата българска крепост. Оръдията надничаха от дупките си, а на брега се бе струпала човешка тълпа. Турците стояха по дървените си чардаци и пиеха кафе; дойдоха войници, за да препречат пътя, та никой от нашия кораб да не проникне в града и пренесе заразна треска или чума от подозрителния Константинопол.“

Екипажът и пътниците са насочени към малка дървена постройка, където преминават процедура по „опушване“ срещу зарази. Единствено полковникът от австрийската армия Филипович се измъква от предпазната мярка поради предварително уговорена среща с командира на крепостта Хюсеин паша, от когото Андерсен получава неочакван подарък:

„Вечерта Хюсеин паша ни изпрати голям пакет с най-пресни немски вестници. Хюсеин сам държеше „Алгемайне цайтунг“, откъдето научихме каква е ситуацията вътре в

страната, която бяхме заобиколили. Някой си Младен и един духовник, когото наричаха Лесковец, били начело на съпротивата. Четенето на тези вестници бе истинска духовна храна – най-вкусното ястие, което Хюсеин можеше да ни изпрати.“

Тук писателят отново визира бунтовете. Освен Ниш се надигат и някои села във Видинско. Не става ясно кои са двамата водачи и за кой район на въстаническите действия се отнасят. Възможно е въпросният „Лесковец“ да е Коце Мумджията от Лесковац, един от водачите на Нишкото въстание. На някои места той се среща и с прякора „Свещаря“, откъдето се прави предположението за неговата връзка с духовенството.

На границата със Сърбия Ханс Кристиан Андерсен си взима последно сбогом с тази страна, която така пленява неговото въображение, предизвиква спомени за собствената му родина и поднася необходимата доза приключения:

„Сбогом, българска земя!“ – извикахме ние и се пуснахме към сръбските гори.“
bulgarianhistory.org

//